పతితవ్రత

పై బెర్త్‌మీద హోల్డాల్ పరచుకొని పడుకున్నాడు పత్రికా సంపాదకుడు త్రివిక్రమరావు. కింద సీట్లో కూర్చుని ఇద్దరు విద్యార్థులు మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"అరెరె!" అన్నాడు మరో విద్యార్థి, చేతిలో వున్న వార్తాపత్రిక మరింత శ్రద్ధగా చదువుకుంటూ.

''ఎవరేనా చచ్చేరా?'' అంటూ పరామర్శించేడొకతను.

''ఊం.''

''మన కాలేజీకి శలవిస్తారా?'' సాలోచనగా అడిగేడు మరొకతను.

''అకోరా చచ్చిపోయాడురా, పాపం!''

''ఎవడా లస్కోరా?''

''మంచి రచయితరా!''

''పేరలాగుందే, ఠోకరా లాగ?''

''అకోరా అంటే అలమండ కోదండ రామయ్య.''

"గండ పెండేరం లాగుంది పేరు. అ.కో.రా. అదే బాగుంది సింపుల్‌గా."

''ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడుట!''

''కవి అన్నవాడు చస్తేనే కాని గొప్పవాడు కాలేడు. అంచేత త్వరగా పేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించే మార్గం చూసుకుంటున్నాడన్నమాట!''

''చాలా గొప్ప రచయితరా! అతను రాసిన పుస్తకాలు చదవలేదూ? ''రక్తాగ్ని'' ''బంగారు పంజరం'' "మబ్బు తెరలు'' నిరుడు యూనివర్సిటీ నాటక పోటీలలో ఫస్ట్ ప్రయిజ్ వచ్చిన నాటకం ''తీరని దాహం'' ఇతను రాసిందే.''

"జాతస్య మరణం ధ్రువం అన్నారు. చచ్చినవాడి గొడవెందుకు కాని ''పెళ్ళి పందిరి'' సినిమా గురించి రివ్యూ ఏం రాశాడో చదువు."

త్రివిక్రమరావుకు యీ మాటలు వింటుంటే హృదయం ముళ్ళకంపతో కెలికినట్టయింది. అకోరా రాసిన మాటల్లో వున్న సత్యం కళ్ళముందరే కన బడింది. తనకి అకోరా రాసిన వుత్తరం మళ్ళీ తీసి చదవడం మొదలెట్టేడు.

''ప్రియమైన తిరకమకరావు,

ఈ కొంటె పేరుతో నిన్ను సంబోధించడం ఇదే ఆఖరిసారి. ఈ వుత్తరం నీ కందేటప్పటికి నా శవానికి అంత్యక్రియలు కూడా అయిపోతాయి. నిన్న రాత్రే ఈ నిర్ణయాని కొచ్చేను. ఉదయమే నాకున్న పాత ట్రంకు, పడక కుర్చీ, బట్టలూ పనికొస్తాయన్న నాకంటే దరిద్రుల కిచ్చేశాను. నువ్వు నా కథకి పారి తోషికంగా పంపిన నూరు రూపాయలలోనూ అప్పులుపోగా ముప్పయి రూపా యిలు మిగిలేయి. అంత్యక్రియల నిమిత్తం పోలీసువాళ్ళకది మిగిల్చేను.

నా మాటలు కర్కశంగానూ పైశాచికంగానూ కనబడుతున్నాయను కుంటాను. ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి నిర్ధారణ చేసుకున్నాక చావంటే భయం పోయింది. అదీకాక నా జీవిత సమస్యల కింతకంటే పరిష్కార మార్గం కనబడ లేదు.

దారిద్ర్యం, తీరని కోరికలూ, జీవితం వ్యర్థమనుకునే మానసిక ప్రవృత్తీ- వీటికి సాయం మూడు సంవత్సరాలుగా దినదినాభివృద్ధి చెందుతున్న క్షయ రోగం - వీటన్నిటితో యిన్నాళ్ళూ శరీరం మీదుండే మమకారంతో పోరాడుతూ వచ్చేను. బాధపడతావని రోగం సంగతి నీకు చెప్పలేదు. ఇలాంటి నరకతుల్య మైన శరీర పంజరంలో బంధించి నా ప్రాణా న్నెంతకాలం బాధపెట్టమంటావు?

'పతివ్రత' అనే నవల ఆరునెలల క్రితమే మొదలెట్టాను. దాన్ని ఎలా అంతం చెయ్యాలో ఇన్నాళ్లూ తెలియలేదు. దానికి కూడా నిన్ననే సమాధానం దొరికింది. నిన్ననే పూర్తి చేశాను. దాని వ్రాతప్రతీ, ఇంకా కొన్ని గేయాలూ, కథలూ ఒక కట్టకట్టి వుంచేను. వాటిని నీ కిమ్మని పోలీసువాళ్ళకి వ్రాశాను.

జన్మజన్మాలకి నీకు కృతజ్ఞుణ్ణి. నువ్వు తప్ప నా గురించి బాధపడే వాళ్ళు లేరు. నా రచనలు మెచ్చుకున్న పాఠకులు 'అరె! పాపం! పోయేడా?' అని కొంద రనుకుంటారు. 'కవి చస్తేకాని పైకిరాడు. కనక చావడమే మంచి'

దని కొందరంటారు అందరూ క్షణంలో మరిచిపోగలుగుతారు. నువ్వుకూడా సాధ్యమైనంత త్వరగా మరిచిపోడానికి ప్రయత్నించు.

విజయవాడ, శాశ్వతంగా—నీ

అ. కో. రా."

* * *

పోలీస్ సూపర్నెంట్ దగ్గిర శలవుతీసుకుని, కాగితాల కట్టతో అ.కో రా. గదిలోంచి బయటకొచ్చేటప్పటికి చినుకులు ప్రారంభమయ్యాయి. మెట్లు దిగ బోతూంటే గుమ్మంలో ప్లిమత్ కారు ఆగింది. అందులోంచి దిగి బయటకి వచ్చిన వ్యక్తి నూతన సినీతార మాధవి. త్రివిక్రమరావు ఆశ్చర్యపోయేడు.

''నమస్కారం, త్రివిక్రమరావుగారూ!''

''నమస్కారం. ఏమి టిలావచ్చేరు?''

''ఇదే మా వూరు. ఇక్కడ నాకు బోలెడుమంది చుట్టాలూ, స్నేహితులూ వున్నారు. హైద్రాబాద్‌లో షూటింగ్ అయిపోగానే యిలా బయల్దేరి వచ్చాను. అకోరాగారి రచనలంటే నాకు చాలా యిష్టం. పేపరు చదివినప్పట్నుంచీ నా మనస్సు బాగాలేదు. ఏమిటో యీ 'మిస్టరీ' కనుక్కుందామని యిలా వొచ్చేను. మీ చేతుల్లో ఏదో చాలా పెద్ద కాగితాలకట్ట వుందే!''

"ఏవో అతని వుత్తరాలూ, పుస్తకాలూ, ప్రచురణకాని కొన్ని రచనలూ.''

"ముందర కారెక్కండి దార్లో మాట్లాడుకోవచ్చు."

ఎక్కడికి అని అడగనైనా లేదు, త్రివిక్రమరావు కార్లో కూర్చున్నాడు. కారు బయలుదేరింది.

"ఈ ఆత్మహత్యకి కారణం తెలిసిందా?" మాధవి అడిగింది.

"పోలీస్ సూపర్నెంట్‌తో చాలాసేపు మాట్లాడేను. వాళ్ళకి ఏమీ అంతు చిక్కలేదు."

"మీ వుద్దేశం ?"

"అకోరా నాకు రాసిన వుత్తరం యిది. ఇంచుమించు యిలాంటిదే పోలీస్ సూపర్నెంటికి రాశాడు. కాని, ఇంత సామాన్య కారణంవల్ల విరక్తిచెంది ఆత్మహత్య చేసుకునేటంత పిరికివాడు కాదు. చాలా ప్రబలమైన కారణ మేదైనా

పుంటాలి. అకోరా చాలా పట్టుదలైన మనిషి. అతని దారిద్ర్యం ఒక సాకు. డబ్బు సంపాదించ లేనంత అసమర్థుడు కాడు. నాలుగైదు సంవత్సరాల క్రితం ఉద్యోగం కావాలన్నాడు. ఈ విషయం తెలియగానే పేరుపడ్డ ఓ పత్రిక సంపాదకుణ్ణిగా వేసుకోవడానికి అంగీకరించింది. తీరా ఉత్తరం రాసిందాకా వుండి అవసరం లేదన్నాడు. తర్వాత ఆంధ్ర ప్రభుత్వం పంచవర్ష ప్రణాళిక పథకాన్ని తెలుగులోకి తర్జుమా చెయ్యడానికి అతన్ని నియమించింది. సంవత్సరంలో పూర్తి చెయ్యవలసిన పని మూడు నెలల్లో పూర్తిచేసి, ఆ వుద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చేశాడు."

"ఆయనకి క్షయ రోగమని మీక్కూడా తెలియదన్నమాట?"

"తెలిస్తే బలవంతంగానైనా వైద్యం చేయించేవాణ్ణి. ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోనైనా ఒకరి సహాయం అర్థించని ఆత్మాభిమాని. డబ్బుని తృణప్రాయంగా చూసేవాడు ఎక్కువ పంపిస్తే తిరగొట్టేసేవాడు. తన దగ్గిర డబ్బుంటే అడగని వాళ్ళది పాపం. డబ్బు లేకపోతే పస్తుంటాడు కాని, ఎవర్నీ ఆశ్రయించలేదు."

"అందుకే తన అంత్య క్రియలకి కావల్సిన డబ్బుకూడా ఉంచేసి మరీ చచ్చిపోయారు."

ఇంతవరకు మాట్లాడుతున్న త్రివిక్రమరావు అకోరాయొక్క తీరని కోరిక ఏమిటా అని ఆలోచనలో పడ్డాడు. అసలు అకోరాకి కోరిక లుండటం సాధ్యమన్న విషయంకూడా అతనికెప్పుడూ తోచలేదు. అంత సంతృప్తిగా జీవించేవాడు. సంఘాన్ని రచనలతో సంస్కరించడమే అతని ఆనందం, ఆదర్శం, లక్ష్యం అనుకునేవాడు. తను ఇలా ఆలోచిస్తుంటే మాధవి అకోరా రచనలు పొగుడుతూ వాటన్నిటినీ ఖరీదయిన పుస్తకాలుగా అచ్చువేయించమనీ, వాటికెంత ఖర్చయినా తను భరిస్తాననీ, అకోరా స్మారక నిధి ఏర్పాటు చేసి అతనిపేర పెద్ద గ్రంథాలయం నెలకొల్పాలనీ చెప్పుకుంటూ పోతోంది.

కారు విజయవాడ పొలిమేర దాటి పదిమైళ్ళు వచ్చేసింది. వర్షంకూడా ఎక్కువైంది, అద్దాలు కూడా పైకెత్తేశారు. ముందు సీట్లో డ్రైవరూ మధ్య వయస్సులో వున్న ఒక పరిచారికా కూర్చున్నారు. వెనక సీట్లో త్రివిక్రమరావు, మాధవి వున్నారు.

"మనం బందరు రోడ్డంట వెడుతున్నాం, తెలుసా?" అన్నాడు త్రివిక్రమ రావు రోడ్డువైపు చూసి.

"మిమ్మల్ని బందరు లేవదీసుకుపోవటం లేదులెండి. మరో నాలుగైదు మైళ్ళ దూరంలో రెస్టుహౌస్ వుంది. అందులో మకాం పెట్టాం."

"అదేం? మీ దీవూరేగా. బోలెడు బంధువులూ, స్నేహితులూ వున్నా రన్నారు?"

''అందుకే వూరు విడిచిపోవడం. నిన్నటినుంచి యింతవరకూ ఒక్క నిమిషం విశ్రాంతి లేదు. వెనక నా మొహం చూస్తేనే చీదరించుకునే చుట్టాలు కూడా ఎంతో అప్యాయంగా వాళ్ళింట్లో పనులుకూడా మానుకుని గంటలతరబడి వాళ్ల కష్ట సుఖాలు నాతో చెప్పుకోవడం, నేను చచ్చినట్టు వినడం, తోచినంత డబ్బు యివ్వడం, గొంతు నెప్పెట్టేవరకూ విసుగూ విరామం లేకుండా యీ సినీమా పరిశ్రమగురించి వింతలూ, విశేషాలూ, నా అనుభవాలూ చెప్పేవరకూ ఊరుకునేవారు కాదు. వచ్చి పద్దెనిమిది గంటలు కాకపోయినా పది రోజులు విశ్రాంతి అవసరమయ్యేటంత గందరగోళంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేశారను కోండి.''

''మీరు చెప్పిన సంగతులు విని, పాపం, వాళ్ళు ఉక్కిరి బిక్కిరయి పోయి వుంటారు. ఇంతకీ వాళ్ళెంత డబ్బు గుంజేరు?''

''ఇంతవరకూ పన్నెండు వేలు.''

''బలవంతంగా కాదు కదా!''

''వాళ్లు నా మీద చూపెట్టే అభిమానం నటనని నాకు తెలుసు. నేనంటే ఎంత అసూయపడతారో నాకు తెలుసు, నా వెనకాల నన్నెంత నీచంగా ఎంచు తారో నాకు తెలుసు. అయినా, వాళ్లకి డబ్బిచ్చేను. ఇంతకుముందూ యిచ్చేను. ఇక మీదటా యిస్తాను. ఇవ్వకేం చేస్తాను? నా అన్నవాళ్ళెవరూ లేరు నాకు.''

''తల్లితండ్రులు?''

''లేరు. మేనమామ యింట్లో పెరిగేను. మా అమ్మ తాలూకు ఆస్తి అనుభవించటానికే నన్ను చేరదీశారు. నాకు జ్ఞానమొచ్చింది మొదలు చాలా హీనంగా చూశారు. చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళ మంచితనంవల్లా, లోకానికి వెరచి చదువు చెప్పించేరు. చదువుకుంటున్నన్నాళ్లూ తిండికీ, గుడ్డకీ మొహం వాచేను.

పుస్తకాలు కూడా కొనిచ్చేవాళ్ళు కాదు. నాకు పెళ్ళి అవసరమన్న విషయం కూడా మరిచిపోయారు. చివరికి జీవితంలో ఒక్క తప్పటడుగు వేసేటప్పటికి క్షమించి ఆదరించినవాళ్లు లేరు. ఇంట్లోంచి చావగొట్టి గెంటేశారు. అప్పుడు చచ్చేనో బతికేనో అక్కర్లేని నేను యిప్పుడు కులదేవతని వాళ్ళకి!''

''మొత్తం మీద తంతే బూర్లెగంపలో పడ్డట్టు మిమ్మల్నింట్లోంచి గెంటెయ్యడమే మీకు మహోపకారంగా పరిణమించిందన్నమాట?''

''ఒకొ్కక్కప్పుడలాగే అనిపిస్తుంది.''

బంగళాలో ఒక వాటాలో లైట్లు వెలిగి వున్నాయి. రెండో వాటా తలుపు మాధవికూడా వచ్చిన దాసి తెరిచింది. హాలులో కుర్చీలు బల్లలూ ఒక క్రమ పద్ధతిలో అమర్చి వున్నాయి. పక్కనున్న డైనింగ్ రూం బెడ్ రూంగా మార్చేరు. ముఖ్యంగా మెచ్చుకోతగ్గ దేమిటంటే అల్లిక పనులతోటి, కర్టెన్లతోటి, నగిషీ చెక్కిన పాత్రల తోటీ హాలు అలంకరించిన పద్ధతి. మాధవి సౌందర్యారాధనని త్రివిక్రమరావు అభినందించకుండా ఉండలేకపోయాడు.

''ఏమిటి? ఇవన్నీ మీరెక్కడికెడితే అక్కడికి కూడా పట్టుకెడుతూ వుంటారా?!''

''అన్నీ ఏమున్నాయి? మంచి కర్టెన్సూ, టేబుల్‌క్లాత్సూ లేకపోతే నాకు తోచదు. ఈ ఫ్లవర్‌వాజూ, అగరువత్తుల గొట్టం యిక్కడే కొన్నాను. ఈ కుషన్సన్నీ స్వహస్తాలతో నేను కుట్టుకున్నవే. వీటిని తీసుకు రావడానికి శ్రమేమీ లేదు. కారు సీట్లో పడేసి తీసుకొచ్చినా తీసుకు రావచ్చు కూర్చోండి, యిప్పుడే వస్తాను ''

మాధవి లోపలికెళ్ళిన తర్వాత దాసీ మనిషి రామమ్మ తళతళ మెరిసే ప్లేట్లు పెట్లోంచి తీసి 'ట్రే'లలో సర్ది, వాటిలో బిస్కట్లు, వేయించిన జీడిపప్పు. మలబార్ బనానా చిప్స్, అంజూరా పళ్ళు, ద్రాక్షపళ్ళూ, బాదంపిస్తా మొదలయినవన్నీ పెట్టి, తీసుకొచ్చి త్రివిక్రమరావు ముందర పెట్టింది. మళ్ళీ వెళ్ళి 'ఐస్ బాక్స్' తెరచి రెండు సోడాలుకొట్టి బల్లమీద పెట్టింది. ఇంతలో మాధవి తిరిగొచ్చింది. మాధవి చేతులోవున్న 'విస్కీబాటిల్' చూసేటప్పటికి త్రివిక్రమరావు విస్తుపోయాడు.

రెండు గ్లాసుల్లో విస్కీపోసి సోడాలతో నింపుతుంటే మాధవి ముఖంలో చిరునవ్వు తొణికిసలాడుతూంది. రెండు సంవత్సరాలక్రితం ప్రఖ్యాత సినిమా డైరెక్టర్ ప్రేమానంద్ గౌరవార్థం యిచ్చిన విందులో తనూ మాధవికూడా "విస్కీ" తీసుకోవడం జ్ఞాపకమొచ్చేకగాని మాధవి ప్రవర్తన త్రివిక్రమరావుకు అర్థంకాలేదు. ''శాసనోల్లంఘం మీచేత కూడా చేయిస్తున్నందుకు క్షమించండి. వాతావరణంకూడా చాలా అనుకూలంగా వుంది. తీసుకోండి మీ ప్రయాణ బడలిక కూడా తగ్గుతుంది'' మాధవి అందించిన గ్లాసందుకున్నాడు గ్లాసులు పైకెత్తి ఒకదాని కొకటి తగిలించగానే ''అకోరాగారి ఆత్మశాంతికి'' అందిమాధవి.

''అకోరా అంటే మీ కింత అభిమాన ముందని నాకు తెలీదు!'' ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు త్రివిక్రమరావు.

"ఆయనదీ యీవూరే కదండీ? మా కాలేజీలోనే చదివేరు. అప్పట్నుంచీ ఆయన కథలన్నా నవలలన్నా నాటికలన్నా చెవికోసుంటాను. ఆయన రాసిన 'ఉన్మాదిని' అనే నాటకం మా కాలేజీలో ప్రదర్శించినప్పుడు అందులో నాయిక పాత్ర నేనే వేశాను.''

''ఐతే, కాలేజీలో చదువుతున్నప్పట్నుంచీ వుందన్నమాట యీ కళాభిమానం?!''

మాధవి తన గ్లాసు మళ్ళీ నింపుకుంటూ "అదే నన్నీ స్థితికి తీసుగొచ్చింది" అంది. త్రివిక్రమరావు కూడా గ్లాసు ఖాళీచెయ్యగానే అందులోకూడా విస్కీ పోసింది. రాపమ్మ సోడాకొట్టి గ్లాసు నింపింది.

''అదృష్టవంతులు. మీ అభిరుచులకి ఆశయాలకి తగ్గ జీవితాన్ని సాధించేరు'' అన్నాడు త్రివిక్రమరావు.

''నన్ను నిజంగా అభినందిస్తున్నారా?"

"తప్పకుండా, కావల్సినంత డబ్బు, మీ కళోపాసనకి కావల్సిన అవకాశాలు, పేరు ప్రతిష్టలూ, మీ జీవితం రోజా పండగలాగుంటుంది."

"నా దైనందిన జీవితంలో ఒక భాగమే వర్ణించేరు. వాటన్నిటిదాటునా వ్యక్తిగత జీవితంలో వున్న నైతిక పతనం మిగిలిన జీవితభాగాన్ని నరకతుల్యం చేస్తుంది.''

''నైతిక జీవితం వ్యక్తి యొక్క మనోనిగ్రహం మీద ఆధారపడి వుంటుంది.''

మాధవి మళ్ళీ గ్లాసు నింపుకుంది. త్రివిక్రమరావు తనకింక వద్దని వారించేడు మాధవి ఒక పెద్ద గుక్క తాగి అంది-''సాధారణ సంసారిక జీవితాల్లో కావచ్చు. కాని, నా అనుభవం ఏమిటంటే-నైతిక ప్రవర్తనకంటే నైతికపతనానికే ఎక్కువ మనోనిగ్రహం కావాలి. మనస్సులోని కోరికలు చంపుకుని శరీరాన్ని స్వాధీనంలో వుంచుకోడం, జీవితంలో ఒక లక్ష్యం సాధించడంకోసం మనస్సుకు విరుద్ధంగా శరీరాన్ని త్యాగం చెయ్యడం, ఇందులో ఏది కష్టం? ఇంత తక్కువ కాలంలో యింత పెద్ద సినీమాతార నవడానికి కారణం తెలుసా?"

''మీ నటనా సామర్థ్యమనుకుంటాను.''

"కాదు. నా శరీర సౌందర్యం. అదే నా ఆస్తి. అదే నా పెట్టుబడి. అదే నా ఆయుధం. ఈ ప్రొడ్యూసర్లనీ, డైరెక్టర్లనీ నా చిటికిన వేలుచుట్టూ తిప్ప గలిగిన శక్తి యిచ్చినది నా నటనా, తెలివి, చదువూకాదు - నా అందచందాలు! మొదట్లో నా కళాభిమానాన్ని నటనా నైపుణ్యాన్ని స్తుతిస్తారు. నా కార్యదీక్షని మెచ్చుకుంటారు. ఎగ్రిమెంట్ మీద సంతకమయిన మర్నాటినుంచీ నా వెనకబడి నా అందచందాల్ని పొగుడుతూ కామకళల్ని ప్రదర్శిస్తారు. అది వాళ్ళ తప్పు కాదు- మానవ సహజమనుకుంటాను. నే నీవిధమైన త్యాగం చెయ్యకపోతే నా మీద వాళ్ళ కెందుకంత అభిమానముంటుందీ? నా శరీరం వాళ్ళ స్వాధీనం చేస్తే వాళ్ళు నన్ను తారని చేస్తారు. ఎన్నో రకాల పాత్రల నభియిస్తూ పెద్ద సినీతార నవాలన్న నా లక్ష్యం ఎలాగ సాధించడం? అడుగడుగునా యిదే సమస్య ఎదురైంది. పద్దెనిమిదేళ్ళు తీరనికోరికలతో గర్భదరిద్ర మనుభవించేను. మళ్ళీ ఆ జీవితంలోకి వెళ్ళదలుచుకోలేదు. చేతికందిన ప్రతి అవకాశాన్ని వుపయోగించు కున్నాను. ఈ నాటికి పెద్ద సినిమాతార ననిపించుకుంటున్నాను కాని, సుఖ పడటానికి నోచుకోలేదు.''

''మీకేంలోటు?'' అడిగేడు త్రివిక్రమరావు.

మాధవి చేత్తో సౌజ్ఞ చేసింది. రావమ్మ మరో సోడాకొట్టి పట్టుకొచ్చింది. మాధవి గ్లాసులో పోసుకుంటున్న విస్కీ చూసి త్రివిక్రమరావు ఆశ్చర్యపోయేడు. రాను రాను సోడాకంటే విస్కీ ఎక్కువౌతోంది గ్లాసులో. అప్పటికే మాధవి

చెక్కిళ్లు ఎర్రబడ్డాయి. చిరు చెమటలు కూడా ప్రారంభించేయి. పచ్చటి పసిడి ఛాయతోటి, నాజూకైన శరీరం తోటి, తీర్చిదిద్దిన ముఖలక్షణాలతోటి సజీవమైన అజంతా శిల్పమా అనిపిస్తుంది. మాధవి ముందుకు వంగి గ్లాసు అందుకునే ప్రయత్నంలో వుండగా భుజంమీదవున్న జరీ జార్జెట్ పవిట జలజలమని ముంజేతి గాజులవరకూ జారింది. పవిట సద్దుకోడానికికూడా మళ్ళీ ప్రయత్నించ లేదు. మంత్రముగ్ధుడులాగ ఆ ముగ్ధసౌందర్యాన్ని చూస్తున్న త్రివిక్రమరావు - "నేనూ మీ ఆవిడా ఒకళ్ళ జీవితాలు ఒకళ్లు మార్చుకుందామని వుంది. మీ ఆవిడ ఒప్పుకుంటుందా?" అన్న మాధవి మాటలతో వెన్నుమీద చరచినట్లయి చైతన్యం లోకి వచ్చేడు. జవాబు చెప్పలేక తికమ పడ్డాడు.

"మాట్లాడరేం? నాకేం లోటు అని అడిగేరే! నా ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పండి. హుఁ.... నే చెబుతా వినండి. మీ ఆవిడ ఒప్పుకోదు. కారణం తెలుసా? స్త్రీలను గురించి ప్రబంధాలు రాయమంటే రాస్తారు పురుషులు. కాని, స్త్రీ యొక్క జీవిత పరమావధి ఏమిటో తెలుసుకోలేరు. మాతృత్వం! ప్రతి స్త్రీ ఒక తల్లి. బాల్యం నుంచీ పసిపాపల్ని ప్రాణప్రదంగా లాలిస్తుంది. రోగంతో నిస్సహా యంగా వున్న వాళ్ళకి ఆదరణతో, సహనంతో పరిచర్య చేస్తుంది. ఆ ప్రేమ, ఆ సహనం మాతృత్వంయొక్క ప్రతిబింబాలు. పెళ్ళి కాగానే భర్తని బిడ్డలా చూసుకుంటుంది. సంతానం కలుగగానే మాతృత్వం పరిపూర్ణత చెంది భర్తని, బిడ్డల్ని హృదయంలో ఇముడ్చుకుని ప్రేమిస్తుంది. వాళ్ళ సుఖదుఃఖాలు పంచు కుంటూ వాళ్ళ సౌఖ్యంకోసం ఎలాంటి త్యాగాన్నయినా చేస్తుంది. అలాంటి మాతృత్వానికి నోచుకోని స్త్రీ జీవితం ఎందుకు? నాకేం లోటు అని అడిగేరు. నే నెవరి కోసం జీవిస్తున్నాను? ఎవరికోసం ఈ డబ్బు? నే నెవరికి కావాలి? నా ఘోష ఎవరు వింటారు?"

మాధవి కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగేయి. మొహం ఎర్రబడింది. ప్రయత్న పూర్వకంగా ఆవేదనని అణచుకొని ఏదో నిశ్చయాని కొచ్చినట్టు కళ్ళు తుడుచు కుని విస్కీ సీసా మూతి తియ్యబోతూవుంటే రావమ్మ లాగేసింది. "రావమ్మా.... కొంచెం ....పొయ్యి.... .... నీ చేత్తో నువ్వే పొయ్యి....ప్లీజ్" అంటూ ప్రాధేయ పడుతూ అడిగింది. మాధవి పరిస్థితి శ్రుతిమించినట్లు గ్రహించాడు త్రివిక్రమరావు.

''చూడండి. మీ రీ త్రాగుడు వ్యసనం మానెయ్యాలి.'' హెచ్చరించేడు.

''లాభంలేదు. కష్టాల్ని మరపించి సుఖాన్నిచ్చే దివ్యౌషధం యిది. అసభ్య తలోకూడా సభ్యతను చూపెట్టే ప్రియదర్శిని యీ విస్కీ. అవసరమైతే విచక్షణా విహీనమైన పశువుగా మార్చగల అమృతం యిది. నాకు తోడునీడగా వుంటూ, సానుభూతితో నా కష్టసుఖాలను పంచుకునే పరమ మిత్రుడిది. దీన్ని దూరం చెయ్యకండి. త్రివిక్రమరావుగారూ! రావమ్మతో చెప్పండి. ఇంకొంచెం యిమ్మ నండి, మళ్ళీ అడగను.''

రావమ్మ మాధవినింక మాట్లాడించవద్దనీ, యింక త్రాగనివ్వకూడదనీ సౌజ్ఞ చేసింది. మాధవి కూనిరాగాలు తియ్యడం మొదలెట్టింది. త్రివిక్రమరావు లేచేటప్పటికి మాధవి అతని చెయ్యి పట్టుకుని ''ఇంకొంచెం యిమ్మనండి - మీకేమి కావలిస్తే అదిస్తాను. ఈ ఉపకారం చెయ్యండి, కనికరించండి'' అంటూ దీనంగా బ్రతిమాలింది. అతను లేచి వచ్చి మాధవి భుజంమీద చెయ్యివేసి 'ఏమిటిలాగ.... చంటిపిల్లలాగ''. అంటూ బుజ్జగించి వారించడానికి ప్రయత్నించినకొద్దీ మాధవి ఉద్రేకం రెచ్చిపోయింది. అతని చేతులు తన చేతులతో పెనవేస్తూ 'మీరు మీ చేత్తోనే కొంచెం యివ్వండి లేకపోతే నేను బతకను ....'' అనేసి నిస్పృహతో మొహం చేతుల్తో కప్పుకుని ఏడవడం అరంభించింది. అతనికాదృశ్యం దుర్భ రంగా కనపడింది. రావమ్మతో మరో సోడాకొట్టమని తనే గ్లాసులో విస్కీ కలిపి యిచ్చేడు.

రెండు గుక్కలుతాగి ''థేంక్యూ త్రివిక్రమరావు, గుడ్‌బోయ్ ... థేంక్యూ రావమ్మ.... బంగారుబొమ్మా....ఇదిగో చూడు. ఆ మిగిలింది డ్రైవరుకిచ్చేయి.... నువ్వు రోజూ వాడికి దొంగతనంగా యిస్తున్నావు ..నాకు తెలుసు....వెళ్ళు.... ఈయన యిక్కడే వుంటారు నాకు సాయం. డైరెక్టర్‌తో చెప్పుకో....నాకేం భయమా., గుడ్‌నైట్....బై. బై....టా టా....'' అంటూ తడబడేమాటలు వివిధ స్వరాలతో దీర్ఘాలుతీస్తూ లేచి నిలబడే ప్రయత్నంలో తడబడే అడుగులతో త్రివిక్రమరావు చేతుల్లో వాలిపోయింది. రావమ్మ వెకిలిగా కనుసౌజ్ఞచేసి విస్కీ సీసా చీరచెంగు చాటున దాచుకుని వరండామీదికెళ్ళి బయటనుంచి గడియ వేసింది.

* * *

కిటికీ అద్దాల్లోంచి సూర్యకిరణాలు మొహంమీద పడేవరకూ మర్నాటి ఉదయం మెళుకువ రాలేదు త్రివిక్రమరావుకు. తలగడమీద, పక్కమీద వాడిపోయివున్న పువ్వులు తన రాత్రి అనుభవం కల కాదని రుజువు చేశాయి. లేచి హాల్లోకి వచ్చేడు. మాధవి జాడకాని రావమ్మ జాడకాని ఆ అలంకరణ సామాగ్రి కాని కనబడలేదు. బంగళా వాచ్‌మేన్‌ని పిలిచి అడిగేడు.

''కోడి కూయకముందే పక్కవాటాలో వున్న సినిమా డైరెక్టర్‌గారూ యీళ్లూ కలిసి కార్లో ఎళ్ళిపోయారు బాబూ!''

''పక్క భాగంలోనా!''

''అవును బాబూ! అందరూ కలిసే దిగేరు. పగలంతా కలిసే వున్నారు'

రిజిష్టర్ తెప్పించి చూశాడు. డైరెక్టర్ మురళీకృష్ణ పేరుంది. ఇక అడగవల్సిందేమీ కనబడలేదు రాత్రి మత్తులో మాధవి 'డైరెక్టర్‌గారితో చెప్పకో.... నాకేం భయమా?'' అన్నమాటల్లో అంతరార్థం యిప్పుడు బోధ పడింది. బోధపడనిదల్లా మాధవి ప్రవర్తన. తనని వెతుక్కుంటూ వచ్చి బలవంతంగా యిక్కడికి తీసుకొచ్చి యింత నాటక మాడవచ్చిన అవసరం ఏమిటి? ఇంత తక్కువ పరిచయమున్న తనకు యింత చనువిచ్చి, ఆత్మాభిమానాన్ని చంపుకుని ఒక రాత్రి శరీరాన్నర్పించి మాధవి సాధించిన ఘనకార్య మేమిటి? మద్రాస్ తిరిగివెళ్ళేక మాధవిని కలుసుకుని సంజాయిషీ అడగాలి అని నిర్ణయించుకుని కాలకృత్యాల కుపక్రమించేడు.

* * *

త్రివిక్రమరావు మద్రాస్ తిరిగివచ్చేక తన పత్రికా కార్యాలయంలో కూర్చుని, అకోరా రాసిన "పతితవ్రత" అనే నవల వ్రాత ప్రతి కాగితాలు సంఖ్యాక్రమంలో సద్దడాని కుపక్రమించేడు. అకోరాకి కూడా చాలా కవులకుండే వ్యాధే వుంది. దస్తూరి బాగుండకపోవడం, చాలాచోట్ల కొట్టివేతలూ, మార్పులూ వున్నాయి. మధ్యలో ఒక అధ్యాయం కొట్టివేతలు లేకుండా చాలా సాఫీగా వుంది. అదేదో వుద్రేకంలో రాసివుంటాడని గ్రహించి దాన్ని చదవడం మొదలెట్టాడు. అందులో యిలా వుంది—

రాత్రి తొమ్మిది గంటలయింది. చలిగాలికితోడు వర్షం చినుకులు కూడా ప్రారంభించేయి. చంద్రశేఖరం తన గదిలో పడక కుర్చీలో పడుకుని రాధ

రాసిన ఆ చిన్న వుత్తరాన్ని గురించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. కిటికీలోంచి వర్షం తుంపర్లు మీదపడుతున్నాయి. హృదయంలో ప్రజ్వరిల్లుతున్న విరహాగ్ని కొంతవరకైనా చల్లారుతుందని కిటికీ తలుపులు ముయ్యలేదు. జేబులోంచి ఆ చీటి తీసి మళ్ళీ చదివేడు.

"దయుంచి నన్ను యిక మీదట కల్సుకోటానికి ప్రయత్నించకండి. వీలు వెంబడిని విపులంగా రాస్తాను.

రాధ."

చంద్రశేఖరం మెడికల్ కాలేజీ విద్యార్థి. అందమైన వాడు, చురుకైన వాడు, తెలివైనవాడు. అతను వుంటున్న వీధి చివర చిన్న యింట్లో రాధ వుంటుంది. విచిత్రమైన సంఘటన రీత్యా అతనికి రాధతో పరిచయమయింది. రాధకి సినీమాలు చూడటం తగని పిచ్చి తరచు సాయంత్రం ఏదో సినీమాకు వెడుతూ వుంటుంది. ఓ రోజున సినీమానుంచి వంటరిగా తిరిగి వస్తూండగా రౌడీ మూక వెంటబడి అల్లరి చేస్తూంటే వాళ్ళ బారినుండి రక్షించి, మర్నాడు తన స్నేహితుడయిన పోలీస్ ఇన్స్పెక్టరుతో చెప్పి వాళ్ళకి బుద్ధి చెప్పించేడు చంద్ర శేఖరం. అలా మొదట పరిచయమయింది. తర్వాత ప్రయత్నపూర్వకంగా సినీమా హాలు దగ్గిర కలుసుకుని తనే టిక్కెట్లుకొని రాధని తరచు సినీమాలకి తీసుకెళ్ళడం మొదలెట్టేడు. ఈ పరమార్థంలోని అంతరార్థాన్ని గ్రహించికూడా, రాధ ఈ వంటరి జీవితంలో వున్న ఈ కాస్త ఆనందాన్ని చేతులారా విడిచిపెట్ట లేక అతని స్నేహాన్ని తృణీకరించలేకపోయింది. రానురాను రాధ యింటికి వెడుతూ వుండటం, యోగక్షేమాలు కనుక్కుంటూ అవసరం లేకపోయినా సహాయం చేయడం చంద్రశేఖరానికి అలవాటయింది. స్త్రీ స్నేహాన్ని ఏ ఆశతో పురుషుడు అర్థిస్తాడో గ్రహించలేని అవివేకికాదు రాధ. సమాజం దృష్టిలో తను పతిత. దారీతెన్నూలేని తన జీవితాన్ని పునరుద్ధరణ చేస్తానని తల దాచుకోటానికి తనక్కడ ఏర్పాట్లుచేసి రెండు మూడు నెలల్లో ఉద్యోగం సంపాదించి యిక్కడి కొచ్చి తన్ను పెళ్ళాడతానని వాగ్దానంచేసిన మహాత్యాగి రెండు నెలలయింది హైద్రాబాద్ వెళ్ళి. ఉద్యోగం దొరికినట్లు లేదు ఏదో ఆవేశంలో చేసిన వాగ్దానాన్ని పురస్కరించుకుని కలుషితమైన తన శీలాన్నీ భారాన్నీ ఆ అమాయకునిమీద వెయ్యటం రాధ కిష్టంలేదు గత జీవితమొక భయంకర దుస్స్వప్నం. భవిష్యత్తు గులేకాన్సిదం. వర్తమాన జీవితంలో చంద్రశేఖర మొక ముఖ్యమయిన భాగమై

పోయాడు. క్రమంగా వారి స్నేహం ప్రణయంగా పరిణమించింది. చంద్రశేఖరం తనపై చూపే ఆదరాభిమానాలకి కృతజ్ఞత తెలియజేసే మార్గం మరొకటి లేనందున అతని కామతృష్ణకి తన శరీరాన్ని సంతోషంగా అర్పించింది. ఒకసారి కాలుజారిన స్త్రీకి రెండోసారి అంత బాధనిపించదు. చంద్రశేఖరం రాధ రాసిన ఉత్తరం గురించి మళ్ళీ ఆలోచించటం మొదలెట్టేడు. ఎందుచేత యిలా రాసింది? రాధ మేనమామ రాధకోసం వెతుకుతున్నాడని తెలిసింది. అతను కాని వచ్చేడేమో! అతనంటే రాధకి భయం. భయపెట్టో కొట్టో యింటికి తీసుకు పోతాడు కూడాను. అంతలో తలుపు చప్పుడు అతని ఆలోచన్లకి అంతరాయం కలిగించింది. తలుపు తెరిచేడు

ఆగంతుకుడి వయస్సు సుమారు ముప్ఫయ్యేళ్ళుంటాయి. చామనచాయ, విశాలమైన నుదురు. రేగినజుట్టూ, అందమైన విగ్రహం కాకపోయినా ఏదోవింత ఆకర్షణ కనబడుతుంది. వర్షం తుంపర్లకు తడిసిన లాల్చీ పైజమాలు దులుపుకుని చేతిరుమాలుతో మొహాం తుడుచుకుంటూ "చంద్రంగారంటే మీరే ననుకుంటాను" అన్నాడు.

"నా పేరు చంద్రశేఖరం."

"మీతో కొంచెం మాట్లాడాలని వచ్చేను"

"కూర్చోండి."

"థేంక్స్. రాధ చరిత్ర మీకు చాలాభాగం తెలిసే వుంటుంది."

"ఏ రాధ?"

"ఈ వీధి చివరనున్న అమ్మాయి."

"నాకెవరూ తెలీదు."

"మీకూ రాధకివున్న స్నేహం నాకు తెలుసు."

"ఎందుకొచ్చేరిక్కడికి మీరు."

"రాధకి అన్యాయం జరగకుండా చూద్దామని."

"నాకే అమ్మాయితోటీ ఎలాటి సంబంధం లేదని చెప్పేను."

"కోపం తెచ్చుకోకండి. మీ యిద్దరి స్నేహానురాగాలూ క్షణంలో రుజువు చెయ్యగలను."

''మీ కెందు కంత శ్రమ!''

''మీతో వాదించడానికి కాని, నిందించడానికి కాని నేను రాలేదు ''

''సలహా యివ్వడానికొచ్చేరా! నా కవసరం లేదు.''

''మీ సహాయంకోసం వచ్చాను.''

''ఏమిటది?''

''రాధని మీరు పెళ్ళాడదలచుకున్నారా?''

''రాధేమిటి. నేను పెళ్ళాడట మేమిటి!''

''ఇవి మీరు రాధకి రాసిన వుత్తరాలే కదూ?''

''అవి మీ కెక్కడివి?''

''ఇప్పుడైనా సమాధానం చెబుతారా?''

''నేను పెళ్ళాడను. పెళ్ళాడతానని వాగ్దానం కూడా చెయ్యలేదు. ఆ వుత్తరాలతో నన్ను వంచించదలచుకున్నారా?''

''కాదని ముందే చెప్పేను.''

''అల్ రైట్. ఆ వుత్తరాలు నేను రాసినవే. అవి నా కిచ్చెయ్యండి. మీ కెంత డబ్బు కావాలో చెప్పండి యిస్తాను.''

''క్షమించాలి. నేను కోరే సహాయం డబ్బుకాదు ''

''ఐతే, ఆ వుత్తరాలు నా కెందు కిచ్చెయ్యకూడదూ?"

"చూడండి. వీటిని రాధ చాలా రహస్యంగా దాచుకుంది. కాని, ప్రమాద వశాత్తూ నా చేతికి చిక్కేయి. అవి చదివి పరిస్థితి గ్రహించేను. రాధకి తెలియకుండా యిక్కడికి తెచ్చేను."

"అవి ఏం చేస్తారు?"

''ఎక్కడనుంచి తెచ్చేనో అక్కడే రహస్యంగా పెట్టేస్తాను."

"ఐతే, నే చేసే సహాయమేమిటి?"

"రాధ జీవితాన్ని సంస్కరించటం."

''నన్నేం చెయ్యమంటారు?''

"మీరు రాధకో వుత్తరం రాయండి. గతం మరిచిపొమ్మనీ, జీవితం చేతులారా నాశనం చేసుకోవద్దనీ, ఇకమీదనైనా నీతిగా జీవిస్తే బాగుపడే అవకాశం వుండకపోదనీ."

"మీరే ఎందుకు చెప్పకూడదూ?"

"నేనిప్పుడు నీతులు చెప్పే స్థితిలో లేను. చెబితే శత్రువు నవుతాను. మీరీ క్షణంలో రాధకి ఆప్తమిత్రులు. నిశ్చల హృదయంతో సలహా యిస్తే పశ్చాత్తాపంతో పునీత అవుతుంది. ఒక అభాగ్య స్త్రీని సన్మార్గంలో పెట్టటానికిపాటి త్యాగం చెయ్యగలరనే నమ్మకంతో వచ్చేను. ఆవేశంలో మీరు చేసిన తప్పకూడా సరిదిద్దుకున్నవారవుతారు.''

"రాధ జీవితం బాగుపడుతుందని మీకు నమ్మకముంటే తప్పకుండా యిప్పుడే వుత్తరం రాసి పంపిస్తానని వాగ్దానం చేస్తున్నాను.''

"నమ్మకముంది. రాధ కింకా ప్రపంచానుభవం తక్కువ. ఉద్రేకం ఎక్కువ. కోరికలనే దాహంతో సెలయేరులనుకుని ఎండమావుల్ని వెంటాడుతోంది. ఇప్పటికి రెండు తప్పటడుగులు వేసింది. ఇప్పుడైనా మించిపోయింది లేదు. ఇకమీదటయినా నీతినియమాలకు కట్టుబడివుంటే పెళ్ళి చేసుకుని సుఖపడే అవకాశం లేకపోలేదు. అరంగుళాల వెడల్పు ఎనిమిది అంగుళాల పొడుగూ వుండే మొహంమీద వున్న చర్మం యొక్క ఆకారం కాదు మనిషి విలువ కట్టడానికాధారం. ఆకారంలేని మనస్సు ప్రధానం. ఈ విషయాలు విపులంగా రాయండి. తర్వాత తన భవిష్యత్తుకు తనే బాధ్యురాలవుతుంది."

"తప్పకుండా రాస్తాను.''

''ఆ నమ్మకంతోనే యిక్కడికి వచ్చాను. శలవు."

"మీ రెవరో చెప్పలేదు.''

''రాధకి కాబోయే భర్తని!''

* * *

త్రివిక్రమరావు సాయంత్రం మాధవి ఇంటికి వెళ్ళి కనుక్కుంటే డైరెక్టర్ మురళీకృష్ణతో కలసి ఆ ఉదయమే తిరపతి వెళ్ళినట్టు తెలిసింది తిరిగి వచ్చేసే ప్రయత్నంలో బస్‌స్టాప్ దగ్గర బస్‌కోసం నిరీక్షిస్తుండగా అతని దృష్టి అప్రయ

త్నంగా పక్కనే నిలబడి శ్రద్ధగా చదువుతున్న విద్యార్థి చేతిలో "సినీలోకం" మీద పడింది. ముందర పేజీలో పెద్దక్షరాలతో ''మాధవి డాక్టర్ శేఖర్ల కామలీలలు'' అని వుంది తక్షణం ఎదురుగా వున్న కిళ్ళీ దుకాణం దగ్గిరకు వెళ్ళి ఆ పత్రిక కొని ఆ ముందర పేజీలో భాగం గబగబ చదివి పత్రిక మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. అందులో వున్న సారాంశం యిది— గత రాత్రి పది గంటలకి హార్బర్ లెవెల్ క్రాసింగ్ దగ్గరికి ఒంటరిగా వాయువేగ మనోవేగాలతో కారు డ్రైవ్ చేస్తూ మాధవి తనకోసం రావడం చూసిన డాక్టర్ శేఖర్ ప్రజలు చూస్తున్నారనైనా అభిమానం లేకుండా మాధవి కారెక్కి తను డ్రైవ్ చేస్తూ తీసుకుపోయాడుట— ఆ సంఘటనని లైలామజ్నూ ఆఖరి ఘట్టంతో పోల్చి, చిలవలు పలవలతో సింగారించి, శృంగార రసంతో చిలికి ప్రజారంజకంగా అందజేసిందా పత్రికారాజము.

డాక్టర్ శేఖర్ త్రివిక్రమరావుకు బాల్య స్నేహితుడు. శేఖర్ ప్రణయ దండయాత్రలు ఇతనికి కొత్తకాదు. అయినా, ఇందులో ఎంత సత్యముందో తెలుసుకుందామన్న కుతూహలంతో తిన్నగా శేఖర్ యింటికి కాళ్ళు మళ్ళించేడు.

డాక్టర్ శేఖర్ చురుకైనవాడూ, తెలివైనవాడూ దానికిసాయం అందర్నీ ఆకర్షించే అందమయిన విగ్రహం. దానా దీనా ప్రాక్టిస్ పెట్టి మూడేళ్ళే అయినా మంచి పేరూ డబ్బూ సంపాదించేడు. త్రివిక్రమరావు వెళ్ళేటప్పటికి శేఖర్ బయటకెళ్ళడానికాయత్తుడౌతున్నాడు.

''ఏరోయ్! ఏమిటి రోగం యిలా వొచ్చేవు?''

''నీ రోగం కుదర్చటానికే వచ్చేను''

''ఏమిటి కథ?''

''మీ ఆవిడ యింట్లో వుందా?''

''ఆహా! పిలవమంటావా?''

''పిల్చి, యీ పత్రిక నా అభివందనాలతో ఇయ్యి.''

''ఎవడ్రా యీ చెత్త రచయితా? మైగాడ్! ఓరి వీడి శృంగార సాహిత్యం తగలెయ్యా! ఈ దెబ్బతో మాధవి పని క్లోజ్. దీన్ని జాగ్రత్తగా జేబులో పెట్టుకో.''

"ఎందుకూ? ఇక్కడే పారేస్తాను."

"ఏడిశావ్! పారెయ్యి వల్చుకుంటే నాలుగైదు వీధులు దాటిన తర్వాత పారెయ్యి. పద అలా పోదాం."

కార్లో వెడుతూంటే శేఖర్ చెప్పడం ప్రారంభించేడు: "నిన్ననేం జరిగిందో తెలుసా! రాత్రి పదిగంటలకి హార్బర్ ఇంజనీరింట్లో సీరియస్ కేసుంటే అది చూసి వాళ్ళ కార్లోనే తిరిగొస్తున్నాను. లెవెల్ క్రాసింగ్ దగ్గిర గేటు వేసేశారు. ఎదురుగుండా బ్రహ్మాండమైన స్పీడుతో చెవులు బద్దలయ్యేలాగా డబుల్ హారన్ మోగిస్తూ ఓ కారొస్తోంది. ఆ స్పీడును అక్కడున్న వాళ్ళని పచ్చడి చేసి గేటుకు గుద్దేసి ఏదో ప్రమాదం చేస్తుందనుకున్నాను. హడిలిపోయి అందరూ పక్కకి తప్పుకున్నారు. సడన్ బ్రేక్ వెయ్యడం మూలాన్ని టైర్లు కీచుమంటూ శబ్దంచేసి కారు అడ్డం తిరిగి ఆగిపోయింది. మాధవి మొహం ఆనవాలుకట్టి లెవెల్ క్రాసింగ్ దాటి ఆ కారుదగ్గర కెళ్ళేను. అప్పటికప్పుడే మాధవిని అందరూ తలో మాట అంటున్నారు. జనం చుట్టూ మూగేరు. మాధవి మొహంలోకి చూసేటప్పటికి నాకే భయం వేసింది. కళ్ళు ఎర్రగా చింతనిప్పుల్లా గున్నాయి. మొహం కూడా పుల్సింది. ఆ లక్షణాలనిపట్టి తప్పతాగిందని గ్రహించి స్టీరింగ్ వెనకాల్నుంచి మాధవిని పక్కకు నెట్టి డ్రైవ్ చెయ్యడానికి కూర్చున్నాను. మాధవి నన్ను చూసి బావురుమంటూ ఏడ్చి నా భుజంమీద వాలింది. అక్కడనుంచి యింటికి తీసుకొచ్చి దిగపెట్టేను. ఒక గంట పోయిన తర్వాత డైరెక్టర్ మురళీకృష్ణ అక్కడి కొచ్చేడు. మాధవి మానసిక పరిస్థితి బాగాలేదు, మనశ్శాంతి, విశ్రాంతి కావాలని చెప్పి వాళిద్దర్నీ యివ్వాళ వుదయమే తిరపతి వెళ్ళమన్నాను. వెళ్ళే వుంటారు."

"ఎందుకలా డ్రైవ్ చేసిందో కనుక్కో లేదూ?"

"దేనికో దానికి గుద్దేసి చచ్చిపోదామని."

"అంత ఆత్మహత్య చేసుకోవ్వలిన పరిస్థితి ఏమొచ్చింది?"

"మాధవికిది మొదటిసారి కాదు. అసలు చాలా ఉద్రేక స్వభావంకల మనిషి. ఈ సినీమాల్లో చేరకముందుపోసారి కృష్ణానదిలో పడి చావటానికి విజయవాడలో ప్రయత్నించింది."

"ఎందుకు?"

డైరెక్టర్ మురళీకృష్ణది విజయవాడే. ఏడేళ్ళ క్రితం ఇప్పుడున్నంత పేరు లేదు వాడికి. మాధవి వాళ్ళ కాలేజీ వార్షికోత్సవాలకి డ్రామాలో నటించిందిట. అది చూసి మురళి మాధవిని బుక్ చేసి నెల్లాళ్ళు కూడా తిప్పుకున్నాడు. ఈలోగా వాడు డైరెక్ట్ చేద్దామనుకున్న ఫిల్మ్ తాలూకు ప్రొడ్యూసర్లు చల్లగా జారుకున్నారు. దానితో మళ్ళీ నెల్లాళ్ళలో వచ్చి తీసుకెడతానని చెప్పి మాధవిని విజయవాడలో దిగపెట్టేడుట. మాధవి యింటికి రాగానే వాళ్ళ వాళ్ళు దగ్గిరున్న డబ్బు లాక్కుని ఒళ్ళు వాచేలాగ తన్ని ఇంట్లోంచి బయటకి గెంటేసేరట. ఆ వేడి మీద కృష్ణలో దూకేద్దామని రాత్రి పరిగెడితే, అక్కడ పనీ పాటాలేని సీటోటి భావకవి చక్రం అడ్డువేసి రక్షించేడుట.''

''ఇదంతా నీకేలా తెలుసు?''

''మాధవే చెప్పింది.''

''నీ కెన్నాళ్ళనుంచి మాధవితో పరిచయముంది?''

''ఆ రక్షించిన భావకవి మాధవిని తిన్నగా మద్రాస్ తీసుకొచ్చి జార్జ్ టౌనులో ఓ వీధి చివర యింటి భాగంలో దింపేడు. సరిగ్గా ఆ వీధిలోనే ఒక గదిలో ఆ సమయంలో విద్యార్థిగా నేను వుండటం విధి విలాసం! తద్వారా మా పరిచయం ఈశ్వర సంకల్పం!''

''కిక్కురుమనకుండా వాడితో లేచి వచ్చేసిందన్నమాట!''

''వాళ్ళిద్దరికీ కొంత పరిచయముంది. ఈ గండం గడిచేక తనో వుద్యోగం చూసుకుని మాధవిని పెళ్ళాడతానని వాగ్దానంచేసి అందాకా అజ్ఞాతంగా అక్కడ వుండమని చెప్పి కావల్సిన డబ్బిచ్చి వెళ్ళేడుట.''

''మరెందుకు పెళ్ళాడలేదూ?''

''అతను ఏవో గవర్న మెంటు రికార్డులు తెలుగులో రాయడానికి కాంట్రాక్టుకి ఒప్పుకుని హైదాబాద్ వెళ్ళి మూడు నెలలు అతీ గతీలేదు. ఈలోగా పెళ్ళికి స్వస్తి చెప్పి, మురళి దగ్గిర్నుంచి వుత్తరం రాగానే, ఆ భావకవి తిరిగొచ్చిన వారం రోజుల్లో, ఎవరికీ చెప్పకుండా ఉడాయించింది.''

త్రివిక్రమరావు ఆ కథ విని తెల్లబోయేడు. ఆ భావకవి ఎవరో కాదు. తనే అయి వుండాలి. తన పెళ్ళి నిశ్చయమైనదనీ తనకో వుద్యోగం కావాలనీ అందాకా హైదరబాద్‌లో పంచవర్ష ప్రణాళికా పథకం తర్జుమా చేసే కాంట్రాక్టు

దొరికిందని ఐదేళ్ళ క్రితం మెడ్రాస్ వచ్చి అకోరా తనకి చెప్పేడు. అకోరా హైదరాబాద్ నుంచి తిరిగి వచ్చేక మంచి వుద్యోగం చూపెడితే అక్కర్లేదనీ, పెళ్ళి ప్రయత్నం కూడా విరమించినట్టూ చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. దీనికి కారణం త్రివిక్రమరావుకు యిప్పు డర్థమయింది. అకోరా వ్రాసిన 'పతితవ్రత'లో తను చదివిన భాగం కేవలం కల్పితం కాదనీ ఆ రాధే యీ మాధవనీ ఆ చంద్రమే యీ శేఖర్ అనీ గ్రహించేడు. త్రివిక్రమరావు ఏదో ఆలోచనలలో పడ్డట్టు చూసి ''ఏరా ఏమిటాలొచిస్తున్నావు?'' అంటూ పలకరించేడు శేఖర్.

''మొత్తం మీద ఆ రెండు నెలల్లోనూ మాధవిని నీ ప్రణయరంగంలో కీడ్చి వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి కాకుండా అడ్డం పడ్డావన్నమాట!"

"ఏడిశావ్. ఆ మాటకొస్తే వాణ్ణి పెళ్ళాడమని నచ్చచెబుతూ వుత్తరం కూడా రాశాను.''

"అవును. నీ ప్రేమ లేఖలు పట్టుకొచ్చి నీ బండారం బయటపెట్టి నిన్ను ప్రాధేయపడి అడిగేడు కనక."

"గుడ్‌గాడ్! ఇదంతా నీ కెలా తెలిసిందిరా? నీ కేమైనా కర్ణ పిశాచం వుందా?"

''ఆ భావకవే పిశాచమై నాకు చెప్పేడు.''

''కాని ఒక విషయం నిజం. ఒకవేళ వాళ్ళు పెళ్ళిచేసుకున్నా వాళ్ళు సుఖపడి వుండరు పెళ్ళాడిన తర్వాతయినా మాధవి అతన్ని దగాచేసి వుండేది.''

''ఏం? మాధవి అతన్ని ప్రేమించలేదా?''

''మాధవికి ప్రేమంటే ఆ రోజుల్లో తెలీదు. తెలిసిందల్లా సినిమాల్లో నటించి పెద్దతారవ్వాలనీ, బోలెడుడబ్బు సంపాదించాలనీ పట్టుదల. కాని నిజం చెప్పవల్సి వస్తే మాధవి ప్రపంచంలో ఎవర్నైనా మనసారా ప్రేమించివుంటే ఆ కవినే ప్రేమించింది.''

''నీకెలా తెలుసు?''

''సినిమా తారయిన తర్వాత మళ్ళీ మాధవిని కలుసుకోవడం మొదలెట్టేను. చాలాసార్లు అతనికి డబ్బు పంపించిందిట. అతను తిరగ్గొట్టేవాడుట. అతనికి క్షయరోగం వచ్చిందని తెలిసి ఎంతో ఏడ్చింది. ఇక్కడికి తీసుకొచ్చి

నా దగ్గిర వైద్యం చేయిస్తానన్నది. అతను నిరాకరించేడు. నెల్లాళ్ళక్రితం ఓ రోజున నా దగ్గరకొచ్చి అతన్ని పెళ్ళాడటానికి నిశ్చయించుకున్నట్టు చెప్పింది. అలా వుత్తరం రాస్తానన్నది. అతని కోసం ఎలాటి త్యాగమైనా చేస్తానన్నది. మాధవి ఉద్రేకం నాకు కొత్తకాదు. రాసే వుంటుంది కూడాను.''

''మొన్న విజయవా డెందు కెళ్ళిందో చెప్పిందా?''

''లేదు.''

''పోనీ తిరిగొచ్చేక చెప్పలేదా?''

''లేదు.''

అంతవరకూ తమ రహస్యాన్ని కాపాడినందుకు త్రివిక్రమరావు మాధవిని మనస్సులోనే అభినందించుకున్నాడు.

* * *

త్రివిక్రమరావుకి అకోరా 'పతివ్రత' నవల నెలా అంతం చేశాడో చదవాలని కుతూహలం కలిగి ఆఖరి పేజీ తిరిగేశాడు. అందులో యిలా వుంది:

రాత్రి రోడ్డు నిర్జనంగా వుండటంవల్ల స్టీరింగ్‌మీద ఓ చెయ్యి, తలుపు మీద ఓ చెయ్యి వుంచి రాధ కారుని శరవేగంతో పోనిస్తున్నది. మొహంలో గాంభీర్యం, నిశ్చయం ప్రస్ఫుటంగా కనబడుతున్నాయి. మనస్సులో చెలరేగే భావోద్రేకాలు కారు వేగంలో వ్యక్తపరుస్తోంది. అతను రాసిన ఆఖరి వుత్తరంలో వున్న మాటలు కత్తుల పాదాలతో, ఆమె హృదయంలో నృత్యం చేస్తున్నాయి.

''శిథిలమైన హృదయం - ప్రాణానికి వాసయోగ్యంకాని క్షీణించిన శరీరంతోటి జీవచ్ఛవంగా వున్న నన్ను పెళ్ళాడి ఏం సుఖపడతావు?

''ఐదేళ్ళక్రితం దెబ్బతిన్న చిన్న పావురాన్ని చేరదీసి నా హృదయ పంజరంలో ఆశ్రయ మిచ్చేను. సుఖపడి సుఖపెడుతుందని ఆశించేను. పంజరం నుంచి తప్పించుకు పారిపోయింది. ఐదేళ్ళ స్వైరవిహారం తర్వాత మళ్ళీ ఆ పావురాన్ని పంజరంలో బంధిస్తే సుఖపడుతుందని భ్రమపడేటంతటి అవివేకిని గాను. నా మీద నీకున్న జాలికి కృతజ్ఞుణ్ణి.

''నేను సజీవంగా వున్నన్నాళ్ళూ నీ నేరం నిన్ను బాధిస్తూనే వుంటుంది. నేను జీవించి ఎటూ సుఖపడేదేమీ లేదు. నా మరణంవల్ల నువ్వేనా సుఖపడ తావన్న నమ్మకంతో ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాను.

'నేను చచ్చిపోయిన తర్వాత నువ్వు నాకు వ్రాసిన వుత్తరాలు ఎవరి చేతులోనైనా పడితే నీ కీర్తి ప్రతిష్ఠలకి భంగం అంచేత అవి కూడా ఇందులో జతపర్చి పంపిచేస్తున్నాను......''

రాధ కన్నులు చెమ్మగిల్లేయి. కారు వేగం హెచ్చింది. కన్నీటి తెరలోంచి రోడ్డు సరిగ్గా కనబడటంలేదు. ఎదురుగా మరో కారు వొస్తోంది. మధ్య అస్ప ష్టంగా వంతెన కనబడింది. తన మనో నిశ్చయాన్ని కార్యరూపంలో పెట్టవలసిన క్షణం అదే. తన జీవితానికదే ఆఖరు ఘడియ. తర్వాత అనంతమైన అంధ కారం రాధకి మెదడూ, కాళ్ళూ, చేతులూ స్వాధీనం తప్పేయి. ఏం చేసిందో తనకే తెలీదు.

ఎదురుగుండా వస్తున్న కారులోంచి దిగింది షూటింగ్‌నుండి తిరిగి వస్తున్న ఏక్టర్ డైరెక్టర్ ప్రొడ్యూసర్ సారథి. వంతెన మధ్యగా అడ్డం తిరిగి ఆగిపోయిన కారువైపు ఆత్రుతగా పరిగెత్తేడు. అది రాధ కారని అనవాలు పట్టిన క్షణంనుంచీ మరింత ఖంగారెక్కువయ్యింది.

సారథి యిచ్చిన బ్రాందీ తాగి రాధ తేరుకుంది. ఇటువంటి భయంకర నిరాశా దుర్ముహూర్తం నుంచి కాపాడినందుకు కృతజ్ఞతతో రాధ సారథి వొళ్లో వాలిపోయింది.

అంతే.

* * *

సత్యానికంత దగ్గిరగా ఊహించ కలిగిన అకోరా మేధాశక్తికి త్రివిక్రమ రావు జోహార్లర్పించేడు. త్రివిక్రమరావును వెంటాడుతున్న సందేహానికి కూడా అందులోనే సమాధానం దొరికింది. మాధవి అకోరాకు రాసిన వుత్తరాలు తన చేతుల్లో పడివుంటే తస్కరించుకుపోదామన్న పన్నాగంతో మాధవి, తనని విజయవాడలో కలుసుకుంది. ఈ ప్రమాదాన్ని ముందే ఊహించి అకోరా మాధవి రాసిన వుత్తరాలన్నీ మెడ్రాస్ ఎడ్రస్‌కి మాధవికి పంపించేసి వుంటాడు.

విజయవాడ నుంచి తెచ్చిన కాగితాలకట్ట తనకి నిద్రపట్టిన తర్వాత డైరెక్టర్ మురళీకృష్ణ సహాయంతో వెతికి వుంటారు. ఉత్తరాలులేక నిస్పృహతో మద్రాస్ వెళ్ళేటప్పటికి అకోరా పంపిన ఉత్తరాలు మాధవికి అందివుంటాయి. పశ్చాత్తాపంతో, ఉద్రేకంతో ఆత్మహత్యకి ప్రయత్నించి వుంటుందని గ్రహించేడు.

పతివ్రత కేవలం కల్పితకథ కాదని, అది అకోరా అమరప్రేమ గాథని తెలుసుకున్నాడు.

*